

Johan Willem Beyen, Het spel en de knikkers

Source: BEYEN, Johan Willem. Het spel en de knikkers, Een kroniek van vijftig jaren. Rotterdam: Ad. Donker, 1968. p. 227-229.

Copyright: (c) Uitgeversmaatschappij Ad. Donker n.v. - Rotterdam, 1968

URL: http://www.cvce.eu/obj/johan_willem_beyen_het_spel_en_de_knikkers-nl-25e43e58-fb90-48e4-99fc-aef8b4fa7425.html

Date de dernière mise à jour: 05/11/2015

[...]

Toen Nederland eenmaal zijn afwijkend standpunt met betrekking tot het oprichten van de Europese Politieke Gemeenschap in Luxemburg had geponeerd — kort samengevat als: geen politieke integratie zonder economische integratie — kon het, wilde het au sérieux genomen worden, niet nalaten een voorstel te doen met betrekking tot de verwezenlijking van die economische integratie. Nederland diende dan ook op 11 december 1952 een zodanig voorstel in, vervat in een Memorandum aan de Ministers van Buitenlandse Zaken van de andere landen die deel uitmaken van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, betreffende de taak en de bevoegdheid van een Europese Gemeenschap op economisch gebied. Dit voorstel bevatte een geleidelijk tot stand komen van een „douanegemeenschap” met afschaffing van alle douaneheffingen binnen de Gemeenschap en het invoeren van een gemeenschappelijk buitentarief tegenover de niet tot de Gemeenschap behorende landen. Behalve met tarieven der douane moest ook rekening worden gehouden met andere handelsbelemmeringen, met onzichtbare transacties en met het transportprobleem. Er moesten zekere „Clauses de Sauvegarde” komen, waarvan de toepassing niet zou behoren tot de bevoegdheden der samenwerkende nationale regeringen, maar tot die van de Gemeenschap. Het Memorandum deelt mede dat de Nederlandse Regering de grootste betekenis hecht aan het beginsel dat de economische integratie van Europa een zo groot mogelijk aantal Europese landen moet omvatten — de voorgestelde samenwerking tussen de Zes Landen zou geenszins de integratie tussen een veel groter aantal landen belemmeren maar die integratie daarentegen zeer kunnen bevorderen. Het zou nodig zijn van de aanvang af de samenwerking met niet-deelnemende Staten te regelen. Tenslotte vroeg de Nederlandse Regering de speciale aandacht voor supranationale samenwerking in de Europese Landbouw. Dit memorandum werd op 14 februari 1953 gevolgd door een brief van de Nederlandse Minister van Buitenlandse Zaken aan de bovengenoemde Ministers van Buitenlandse Zaken, waarin met het oog op de voorgenomen Conferentie der Zes Ministers te Rome op 24 en 25 februari d.a.v. een nadere uiteenzetting werd gegeven van het standpunt van de Nederlandse Regering. In deze brief, die het algemene standpunt van onze Regering tegenover het vraagstuk der Europese integratie uitvoerig uiteenzet, wordt voorgesteld:

1. in het formuleren van de doelstellingen van de Politieke Gemeenschap de schepping van een „gezamenlijke markt” uitdrukkelijk aan te kondigen;
2. als concrete bijdrage aan de verwezenlijking daarvan een Douanegemeenschap te vormen;
3. het in het Verdrag opnemen van „Clauses de Sauvegarde” welke iedere deelnemende Staat kan inroepen, wanneer de opheffing van de handelsbelemmeringen zou leiden tot „troubles fondamentaux”, voor de toepassing waarvan wat betreft hun duur en hun karakter de toestemming nodig zou zijn van de Politieke Gemeenschap;
4. dat als de Gemeenschap deze toestemming weigert, zij moet vaststellen, welke maatregelen toelaatbaar zouden zijn op grond van de „Clauses de Sauvegarde”, alsook welke overgangsmaatregelen genomen zouden kunnen worden door de Gemeenschap zelf. Voor de onder 3 en 4 bedoelde beslissingen is eenstemmigheid niet vereist;
5. dat, wat betreft sectoren van het economisch leven waar de toepassing van de „Clauses de Sauvegarde” de verwezenlijking van de Gemeenschappelijke Markt zou beletten, de Gemeenschap voorstellen moet doen teneinde de noodzakelijkheid van de toepassing der „Clauses de Sauvegarde” overbodig te maken, d.w.z. voorstellen om de „troubles fondamentaux” zelve uit de wereld te helpen. Het karakter dezer voorstellen zou verschillend zijn, naar gelang van de aard der „troubles fondamentaux” en zij zouden dus niet beperkt behoeven te zijn tot de economische sectoren waar de „troubles” zich voordeden — ze zouden voorts zowel economisch als financieel kunnen zijn;
6. teneinde de hier bedoelde voorstellen te financieren of te helpen financieren zou een Gemeenschappelijk Fonds moeten worden geschapen, ter vorming waarvan zekere ontvangsten moesten worden gereserveerd, die óf ontvangsten van de Gemeenschap óf bijdragen (of garanties) van de Leden-Staten konden zijn.

Het voorstel van de Nederlandse Regering, het zgn. Plan-Beyen, ontmoette op de Conferentie van Rome belangstelling (maar ook niet veel meer dan dat). Besloten werd tot nadere bestudering en bespreking van dat voorstel in de volgende vergadering van de Zes Ministers. De eerstvolgende vergadering vond plaats in Straatsburg op 10 maart 1953 ter gelegenheid van de overhandiging van het Ontwerpstatuut van een Europese Politieke Gemeenschap door de „Assemblee ad hoc”, die er inderdaad in geslaagd was dit ontwerp binnen de door de Resolutie van Luxemburg gestelde termijn samen te stellen. Woordvoerder was de Heer Spaak. De Raad van Ministers nam het ontwerp dankend in ontvangst. Hij besloot tot bestudering en bespreking van het onderwerp, onderling en met de Redactie Commissie uit de Assemblee ad hoc. De Nederlandse Regering diende aanstonds een amendement op het Ontwerp Statuut in, waarin haar voorstel met betrekking tot de economische integratie was vervat. Tijdens een bijeenkomst te Baden-Baden op 7 & 8 augustus 1953 droegen de Zes Ministers aan een conferentie van „Plaatsvervangers” op, plannen betreffende de oprichting van een Europese Politieke Gemeenschap uit te werken. De Plaatsvervangers kwamen in september en oktober 1953 te Rome bijeen. Het verslag van hun conferentie werd door de Zes Ministers besproken tijdens hun Conferentie in Den Haag van 26-28 november 1953. Dit verslag gaf opheldering omtrent vele vragen, gerezen bij de bestudering van het Ontwerp Statuut en van het hierop door de Nederlandse Regering ingediende amendement. De Conferentie van Den Haag belastte een studie-commissie met het verder bestuderen van de „Europese Politieke Gemeenschap”. Deze Commissie kwam te Parijs bijeen en bracht op 8 maart 1954 rapport uit.

[...]